

linger kommet tilbage igen. Den eneste Nedsættelse, der blev staaende, var den paa Landbrugsministeriets Budget. Det synes jeg ikke er ganske ligeligt. Naar en Nedsættelse bliver nødvendig paa de forskellige Budgetter, saa maa det ske samtidig, ifølge en Aftale, der ikke bør brydes paa samme Maade, som det skete i 1912. Jeg vil tage det Forbehold, at naar der bliver Tale om Nedsættelse i Bevillingerne til Landbruget, bør der ikke tages fra de Bevillinger til Husdyrbrug og Planteavl, hvor Statsbidraget staar i et bestemt Forhold til Foreningens eget Bidrag. Dér maa vi afgjort holde paa, at der bevares det samme Forhold mellem Tilskuddene til de to Formaal, saaledes at Foreningerne staar frit i deres Arbejde og ikke skal drives til at gaa til et ensidigt Arbejde, fordi der dertil gives et forholdsvis større Statstilskud. Vi er gennem Aarene naaet frem til at faa dette Forhold ens, og det vil vi absolut holde paa fortsættes.

Jeg skal til Slutning gøre en Bemærkning om det, det ærede Medlem sagde om Tilskuddet til Præmierne. Det Forhold, han nævnte, er ikke mig bekendt; men jeg vil spørge det ærede Medlem, hvordan han egentlig tænker sig Sagen ordnet i Praksis. Jeg skal nævne det bestemte Eksempel, at fra en Sparekasse oppe i Aalborg faar Aalborg Amts Landboforening aarlig et Tilskud til sit Arbejde paa 1 000 Kr., og vi har et Medlemsbidrag paa 30 000 Kr. Hvordan det ærede Medlem saa vil se, om de Præmier, vi uddeler til Skuerne, hvoraf Foreningens Bidrag udgør ca. 9 000 Kr., tages af de 1 000 Kr., vi har faaet af Sparekassen, eller af de 30 000 Kr., vi har i Medlemsbidrag, ved jeg ikke; jeg tror ikke, almindelige Mennesker kan skelne mellem det. Men man skal, som sagt, ikke være bange for, at Landboforeningerne eller Husmandsforeningerne — thi de staar jo ganske i det samme Forhold paa dette Omraade — her skaffer sig nogen Indtægt. Det er jo et uegennyttigt Formaal, de har; de arbejder ikke i nogen som helst egoistisk Hensigt, men de Resultater, de naar til gennem deres Forsøg og gennem deres Arbejde, er almennyttige og almentilgængelige for alle Landmænd, til Gavn for Landbruget og, som Ministeren sagde, i Virkeligheden derigennem til Gavn for hele Samfundet.

Jacob Christensen: Skønt jeg ikke nærer noget Haab om at kunne ændre den højtærede Landbrugsministers Syn paa Arbejderne og Arbejdernes Lønkrav, vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger i

Anledning af de Udtalelser, Ministeren nylig fremkom med. Jeg vil spørge den højtærede Landbrugsminister, om han finder, at en Skovarbejders Arbejde er mindre strengt og mindre farligt end en anden Arbejdsmands Arbejde. Efter min Formening er Skovarbejdet, saavel i Statsskove som i private Skove, i højere Grad strengt og farligt end meget andet Arbejdsmandsarbejde. Og det er jo en Kendsgerning, at andre Arbejdsmand har en betydelig højere Løn for deres Arbejde end Skovarbejderne; thi medens Skovarbejderne har en Dagløn af 7,44 Kr., har andre Arbejdsmand 10,56 Kr., altsaa over 3 Kr. mere om Dagen. Og hvorledes er dette Forhold opstaaet? Det er opstaaet, fordi, hvad jeg nævnte før, Godsejerne, der i alt væsentligt er Arbejdsgiverne i de private Skove, gennem Tiderne har holdt Arbejderne nede paa den mindst mulige Løn. Det gælder ikke alene Skovarbejderne, men ogsaa andre Arbejdere, og det har været vanskeligt for Organisationerne at faa disse Arbejdere organiseret og derigennem faa dem tilført den Fordel, det er at staa samlet om sine Krav. Endelig lykkedes det at faa disse Folk organiseret; og de var saa langt tilbage med deres Lønninger, at det Fremskridt, de naaede første Gang gennem deres Lønningsforhandling med Arbejdsgiverne, var overordentlig stort i Forhold til den umaadelig lave Løn, de stod paa i Forvejen. Men saa er det, det forekommer mig urigtigt, at den højtærede Landbrugsminister indtager det Standpunkt at sige: Naar Godsejerne kan slippe med at betale en saa lav Løn, er det fuldstændig rigtigt, naar Staten med migsom Repræsentant kræver, at saa skal Lønnen være lige saa lav i Statsskovene. Det forekommer mig at være et inhumant Standpunkt, og jeg synes ikke, at det er Staten helt værdigt at stille sig Side om Side med Godsejerne, der gennem Aarene har trykket Lønnen ned og fortsat vil trykke Lønnen ned til det mindst mulige. Og hvis man har den Anskuelse, at Skovarbejdet er mere eller i alt Fald lige saa anstrengende og farligt som andet Arbejdsmandsarbejde, hvorfor vil Staten saa ikke unde disse Arbejdere samme Løn, som den betaler Arbejdsmandene i de andre Grene, der sorterer under Ministeriet? Det er et Synspunkt, jeg synes det er ganske berettiget at se denne Sag fra, men jeg nærer, som sagt, ikke noget stort Haab om, at den højtærede Landbrugsminister vil anlægge dette Synspunkt. Det er netop det, vi har bebrejdet Ministeren, og vi bliver jo neppe enige.

Saa fremsatte den højtærede Land-